

ת"פ 40465/10/15 - מוריה פרץ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 40465-10-15 מדינת ישראל נ' פרץ ואח'
תיק חיצוני: 4466252015

בפני	כבוד השופט יוסי טורס
מבקשת/נאשמת	מוריה פרץ
נגד	
משיבה/מאשימה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטולו של כתב האישום נגד המבקשת, במסגרת בקשה להגנה מן הצדק כאמור בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי.

העובדות הנדרשות להכרעה הן אלה:

המבקשת הועמדה לדין עם אחרים בשל עבירה שעניינה גידול סם מסוכן. במועד הגשת כתב האישום הייתה המבקשת משוחררת, לאחר ששוחררה במהלך החקירה. יתר הנאשמים היו עצורים.

עם הגשת כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצרו של הנאשמים עד תום ההליכים, לרבות המבקשת, אשר כאמור הייתה משוחררת אותה עת, בניגוד לאחרים.

בישיבת יום 29.10.15 טענה המבקשת שכתב האישום נגדה הוגש מבלי שקיים בעניינה שימוע, כנדרש בהתאם לסעיף 60א' לחסד"פ. לאור כך ביקש הסנגור לבטל את כתב האישום וממילא את הבקשה למעצר, שהנה בקשה התלויה בקיומו של כתב אישום.

לאחר הפסקה בדיון ובהמלצת בית המשפט (כב' השופטת לוקיץ'), הודיע ב"כ המאשימה על חזרה מהבקשה למעצרה של הנאשמת. כן טען שהמאשימה תפעל לערוך לנאשמת שימוע בהקדם.

ואכן, שימוע כאמור התקיים בנוכחות הסנגור ובסיומו נותר כתב האישום על כנו. בהודעת המאשימה על תוצאות השימוע נכתב כי בקשת הסנגור לביטול האישום נשקלה, אך הוחלט להמשיך בהליכים. עוד צוין במכתב זה כי "לא מן הנמנע כי נשקול תיקון כתב האישום בעניינה כך שתיוסף הוראות חיקוק בדבר ביצוע עבירה של שיבוש הליכי חקירה".

לאור כך טוען הסנגור לבטלות כתב האישום בשל שני נימוקים. האחד, כי השימוע שנערך לנאשמת לא נעשה בלב פתוח ונפש חפצה ומשכך משול הדבר, לטענתו, לאי קיום שימוע כלל. השני, כי המאשימה מהלכת אימים על הנאשמת, תוך הודעה שלכתב האישום יתווסף אישום נוסף והכל כאשר ביקשה לממש את זכותה לשימוע. הסנגור טוען שמדובר בהתנהגות שיש בה להקים הגנה מן הצדק.

בדיון בעל פה שהתקיים בנושא שב וטען הסנגור כי התנהגות המאשימה מהווה התעמרות במבקשת, אשר כל שביקשה היה לממש את זכותה לעריכת שימוע.

ב"כ המאשימה השיב וטען כי בנגוד לתחושותיו הסובייקטיביות של הסנגור, השימוע נערך מתוך פתיחות לשמוע את טענותיו. נטען כי הסנגור התקבל בלשכת התביעות, טענותיו נשמעו, תועדו בכתב והתקבלה ההחלטה כאמור. לאור כך ביקש לדחות את הבקשה.

לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים ראיתי לדחות את הבקשה.

הסנגור אינו טוען שלא נערך לנאשמת שימוע, מקום בו קיומו התחייב בדיון. בעניין זה הסכימו הצדדים על עריכת שימוע בדיעבד ואין עוד בפי הסנגור טענה בדבר כך שכתב האישום הוגש טרם עריכת שימוע.

הטענה היא בדבר אופן הפעלת שיקול הדעת על ידי המאשימה, עת החליטה בדבר תוצאות השימוע. לטענת הסנגור הגם שטענותיו נשמעו - במסגרת שימוע בעל פה - יש להסיק מתוכנה של תשובת המאשימה על כך ששמעה את טענותיו שלא בלב פתוח ונפש חפצה. טענה זו אין בידי לקבל.

בהתאם להסכמת הצדדים, המאשימה ערכה למבקשת שימוע, בעוד כתב האישום תלוי ועומד נגדה. מדובר במצב בו על המאשימה לבחון מחדש את נכונות החלטתה, לאחר שכבר החליטה להגיש כתב אישום.

על האופן בו נדרשת המאשימה לבחון את נכונות החלטתה, במצב דברים זה, ציין בית המשפט כך:

"מאחר שבמקרה זה השימוע יערך בעוד כתב האישום עומד בעינו, נדרשת פתיחות מיוחדת מצד גורמי התביעה להאזין לטיעוני העורר, ולהעריך את מלוא משקלם, על מנת שהליך השימוע

במקרה זה לא ישמש מס שפתיים בלבד מאחר שכתב אישום ממילא תלוי ועומד כנגד העורר"

(בש"פ 984/10 פלוני נ' מ"י (25.2.10)).

כידוע, החלטתו של תובע להגיש כתב אישום נגד נאשם הנה החלטה מנהלית. בהיותה החלטה מנהלית, היא כפופה לעקרונות הנהגים במשפט המנהלי (ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פולדי פרץ** (10.9.13)). כך הוא המצב גם כאשר התובע שוקל בדיעבד, במסגרת שימוע, את נכונות ההחלטה להגיש כתב אישום. בפסיקה נקבע כי תקיפת שיקול הדעת המנהלי של תובע, תעשה בפני בית המשפט הפלילי שבפניו מתנהל האישום (בג"ץ 9131/00 **ניר עם כהן נ' מדינת ישראל** (6.2.06)). מכאן שלבית משפט זה קיימת סמכות לבחון את האופן בו הופעל שיקול הדעת המנהלי בהחלטת המאשימה אם להמשיך בהליכים לאחר השימוע, או שמא לחזור מאישום.

המאשימה, כרשות מנהלית, נהנית מחזקת התיקנות, היינו שחזקה שהחלטותיה התקבלו כדין על פי כללי המשפט המנהלי. לכן הטוען נגד חזקה זו, עליו הראיה (ע"פ 8551/11 **סלכני נ' מדינת ישראל** (12.8.12)).

אינני סבור שעלה בידי המבקשת לסתור חזקה זו.

אכן, ניתן להבין את תחושתו של הסנגור, עת קיבל לידיו את תשובת המאשימה המודיעה לו שלאחר שמיעת טענותיו, לא רק שכתב האישום לא יבוטל, אלא אפשר ותתווסף עבירה נוספת לכתב האישום. ואולם אינני סבור שניתן להסיק מתשובה זו בלבד, שנסתרה חזקת התיקנות וכי מדובר בהוכחה לכך שהשימוע לא נערך מתוך פתיחות לבחון מחדש את ההצדקה שבהגשת האישום. אף אם אין מדובר בנוסח תשובה מקובל, ובוודאי שלא בנוסח לו "מצפה" סנגור, אין לומר שיש בו, כשלעצמו, להביא למסקנה המבוקשת על ידי ההגנה.

נושא זה מתקשר גם לטענתו השנייה של הסנגור. אינני סבור כי המאשימה, באופן בו מסרה את תשובתה לשימוע, הילכה אימים על המבקשת ובוודאי שלא עולה מכך התעמרות או התנהגות פוגענית אחרת המצדיקה שימוש בסעד כה חריף כגון ביטול האישום (ולמעשה באופן שאינו מאפשר הגשתו שוב, שכן אין מדובר בפגם הניתן לתיקון לאחר הביטול). אציין גם כי אינני יכול לקבוע בשלב זה אם קיים בחומר הראיות בסיס עובדתי ומשפטי לתיקונו של כתב האישום, כנטען בתשובה, ומכאן שאינני יכול להעריך את משמעות הדברים ובוודאי שלא להגיע למסקנה לה חותר הסנגור. על כל פנים, בשלב זה לא הוגשה כל בקשה לתיקון כתב האישום ולהוספת עבירה וככל שכך יעשה, יוכל כמובן הסנגור לטעון כל טענה שימצא לנכון בעניין זה ואינני מחווה כל דעה באשר לנושא גופו.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ו, 14 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.